שאלה מס' 1

א. הקדמה של אריאל ומיכל: קבלות: אריאל ומיכל הן שכנים בלבד ולכן רובדת משפחתית לאחר הגירושין, אז נוצרת דבקה, הסכן, אך אין רע מעלם והן נשים, ולכן דיני הקניין הרגילים באישה פאלה לעדה, מכן שאישה קלה לשכנוע (בעמוד). תנאי ספרדי המשיכו את גישת הקמרון וסברו שהאישה אינה מהימנה לעדות, אך בישראל, שם נשים הן חלק מהמרקם הדתי, סברו שבפעולה אישה היא בעיה הכבר בלבד, ולכן ניקנו הלכה להכשיר את עדותה בשקרים הבאים: (א) בשקרים שמעדים שבעלי נשים מעדות בהן, כגון עבדי נשים. אומנם נשים מלקדות הרבה בבתי קפה, אך לא ניתן לומר שיש נשים מעדות שם... (ב) בשקרי אינמה, ~~[illegible]~~ מה שאין במקרה הזה. הדין הוא הוא שאישה נשרה תמיד לעדות, אלא לכן בישראל שונה: הם הרבנים סבר שהיו פעול של מהימנה, אך הפעול הזה כמה רומנטי הוא ולכן הבדר נמון נשיקות בעת הדין לבדי אמינות העדה. (כמו הוא הרחיב את עקרון ~~[illegible]~~ אשכנז הקדומות). הם עדיין סבר שהיו פעול בעיות הבנאים, אך הדיון נמקנה הקנה כבר להכשיר עדותן. במקרה בה, הדין מאמין לעדות ~~[illegible]~~ נכון הם ~~[illegible]~~ הרבנים, ואל נגלה הרמב"ם בהלכה מנהדרין בקובץ שהדין צריך ~~[illegible]~~ בדרכים בבר לדון כאמר היסודה האישית של הדין יכולה להכשיר בכ עדות אישה אז עבד להוכחת ראיון. (יש תולים שמפרשים אותה את הרמב"ם לפי ראיה בלבד הדבר האישה כלל חיים לעקרות שלהם ולא הוכחת ראיון יקלה, כגון חיה בשכונה וכו').

ב. ~~[illegible]~~ הקדמה של אריאל ומיכל: הוכחה בלי דין, אשר בוקרת אפילו אל עדות כלשהי סוברת "הוכחה בלי מאלה עדים דמי". האמרה בו היא מרחיקת לכת, ולכן תמיד קבלו בישראל דינים להוכחה בלי: הוכחה בלי שום עדים כלל (הלה הדין לגל נגד עדות (ש"ם) + והנשה אל העדים - אלה עדים) בלומר שהוכחה בדרך לדיון הלכתית מכוונת, ולא בדרכים שנאמרו בדרכן אך ולעדים אחר. ולכן נראה שלא ניתן לקבל את תוכן הדעת של אריאל ומיכל.

ג. הקדמה של שאול: הישר נתקן הדם שאול תל עד כשר אז כאל, ולאחר מכן נתקן את מנכון הדבר ואת משקלה. קבלות: עולה כמה שאלה לגבי קבלותו של שאול -

(1) נוסח בדבר: מצד אחד נראה שלשאול אין אינטרס במיוחד הדין שכן הוא מקבל שכר על תיקון הרכב בלי יכולה, אך בצד הזה מבומבמת, ולשאול יש אינטרס לבדוק את הלקות שלו. הבר קומה בעיל לקבל שכר בעבור עדות", אשר נידון בדיון בשל ~~[illegible]~~ בהלכתיקה, לעניין חוקר פרטי. כי הדין קבע שרק כאשר הצד מקבל שכר עבור עדות מטעמים ~~[illegible]~~ ובתנאים מסוימים של העדות הוא יחשב

בגין אמירה על מונוטלין מקדוניה, אז כידוי הלקוח שלו, אין לבטל את העדות,
(אין הנושא הוכרע סופית, ועדיין יש דיונים הסברתיים אחרות, ופופולרים).
לפי תלמוד מהדורת ניצא דברי יכול להסלק מעיקרו (קדמה התנשק לשלם), ע"כ
שיבטל לגמרי שיבא בקרבו לקדוש, אין לפי דעת אחרת אז ניתן להתלמד מהנקבה ולכן צה
לגר יעבור, אין נפי שסיום, כרגילה שאין קמון נגיעה ממש.
[* הערה: בפסקה הנוכחית מובא פרט מושלם מהמחלוקת הרבה הרשלנים הלא פסול הנגיעה
הוא פסול של מהימנות או צורת הכתב לפי גילוי המהימנות (הרמב"ם), ניתן לנוכח הקרב
הנשמר לאינטרס הכבוש שלו, ולכן לפי גישה זו ניתן בוודאי קלות להקדיר האומן דר מפי
הנגיע יהיה כשר - כמו במקרים של מונוטלין בלבד. אך לפי גישה אחרת הכתיב, הפסול
עדה הנגיעה פסולה, לא משנה מה תוכן הקבוצה.]
(ב) מעלים מס: הלא מעלים מס נחשב רשע לחוזרה, אין ציווי בתורה לגבי מס, ולכן
אין כאן עבירה מהתורה.
אך כל הפוסקים דימינו פוסקים שחובה לגבי מס, שם
מן הכלל "דינא דמלכותא דינא" - בעניינים שלטוניים (מיסים, סולל וכו'), ולפי הרמב"ם
שמות עבירה לפחות פחות את הקרבן לעדות. בקמאו ניתן לחפוש מהליך להגיע
רק רשע של "חמס" פסול (הגאו) אז שמאז גם שאול טרחה להקים (אלבי),
ונפשרן לפי הדעה האחרונה - לומר כל עבירה, גם אבינו עבר שמיים. לכן
הפוסקים של היום נחלקו רבות בשאלה הזאת תלוניים (מחלוקת שבת דהרהסיו)
בשביל לעבוד. המבשרים את עדותם נחלקים דינים לגבי הנימוק: הה הדבר הזה
בפסל של רשע פסול של מהימנות שאינו בלוגי דימינו "בשלו רבה החופשית", ולכן יש לנכל.
הה עכשיו סבר שגם פסול של צורת הכתב, אך ניתן לתקן תקנה שיעבור את הנגיעה
לעומת המשפטים, חלק מהם סוברים שגם פסול של צורת הכתב ולא ניתן לתקן תקנה,
נחלקים סוברים שנימוק המהימנות עדיין בלוגי היום: מי שלא מקיים את מצות הלוה
גם לא מקיים את הדיוק של "לא תעשה דבר עד שקר" (הה משה פינשטיין).
כדי הפרק הזה קיבלו את עמדתם של המבשרים - הה הדבר והה עכשיו - אלא
שהמבשרים הנסמכה על עמדותיהם כלפי שמיים (מחלוקת שבת), ולא עדותיהם של "חמס"
פשוט לא מושגים לגבול מהבריות, לכן עדותם לא מהימנה!
(ג) מחלוקת שבת: ישנם עדיין שמועות שאול מחלוקת שבת ולא נחשב רשע - הלה המחלוקת
בין הגאו לעל (עמדת אבינו המקבלה להלכה), ומן קשה הפוסקים של ימינו.

אלא שבאמת הענין מסתבך - יש עדות סותרת שקיבלה ששאול חבר בתשובה! לעדויות מהות סותרות (לכאורה) לגבי כשרות של עד נצטרך במתלוקת בין האמוראים: לפי השלב עדות סותרות מקבלות ~~ב~~ גם אם בא לעדות אחת של תוספת הגיון, ולכן האופציה במקרה זה היא שיש חיוב כשרות לגבי אדם - ושאול חייב להיות כשר. לפי קבלת האולם עדות סותרות יפות אחת של ספק בו הדיינים אינם מאמינים להם, ולכן האופציה היא ששאול אינו כשר, כי אלה ספק לגבי כשרותו. אחרי הקבלה להלכה. אך במקרה זה אין עדות סותרות קלות - שם העדות השניה אינה שוללת את החלק שם, אלא רק אומרת ששאול חזר בתשובה מאז שמואל שם! האם עד כשר יכול לחזור בתשובה "להתחלף" מבחינה קבלתית? תלוי, לפי טעם הפסול: אם הטעם לפסול היה מהימנות (הרמב"ם), אז ניתן להתחלף מהפסול, כפי שניתן בדיקה. אך אם הטעם הוא שיחת הרקמה, ניתן לטעון שהפסול הוא פורמלי ולכן ניתן להתחלף מאחר. אך אולי עדות מיעוט, לדעתי חזרה בתשובה מבטיחה מחדש את העד, וסיון מתלוקת בין הדיינים לגבי חזרה בתשובה!

~~[illegible]~~

מה נשים עדותו של שאול: גם בהנחה ששאול הוא עד כשר, אבל עדותו הוסר כאילה נסיבתית - מאחר שנמצאו סימני דפיקה דומים לדפיקה של יונתן - אין יכולים להיות עד רבבות מכוונים בכאלו עם דפיקה אחת למפורסמים של יונתן! ~~[illegible]~~ התבטאות נמלקי הארי יש מקום לקבל הילה נסיבתית. הסיבה מאחורה (בדין הסיבתי אי אפשר) הרגש מקבל את עדות ה אחרי כאחרים לגבי נאמן האחרון בין הנאמנים ~~[illegible]~~ גם אחרי הרגש בדיוק - אין סיבה לא מתקיים מקרה דומה לזה. לא רואים את הוודאות של דוד בקרבת הוודאות של יונתן! (הרמב"ם אינו מקבל כלל הילה נסיבתית ומאמין את ~~[illegible]~~ הטוב מדבר את הילה הנסיבתית בשלוש דמות חומרה - ~~[illegible]~~ אם אומרים דמות (הנאמן) גם ידיעה - הרואה מדבר מסוקה תפ משמעת. ~~[illegible]~~ נכנס לדעתי לאומדנא בלבד, שלכולי עלמא אין לה משקל מספק להוכחה ממון.

ג. הדפיס של דוד מול הדפיס של יונתן (חול / באולם): היכן הוה דוגמה? האם יש כאן הבאה או הבחנה?

מצד אחד, ניתן לטעון כעדות השניה (הדפיס של יונתן) עדות מאומה של העדות הראשונה (הדפיס של דוד). אבל שעדות השניה מעדה על המיקום של הדפיס הראשון על כן שהו יכלו לקבוע את מי שהוציאו. מצד שני, ניתן לטעון דרך

עדות סורבת, כי הם מעידים על מוכן בעדות ההרשעה - כלומר שפוד לא הוה
בגול כי אם בכל מקום יש מין הכחשה של הקדר הרשעה. לדעתי, יש כמה
מקרה מיוחד של עדות מעיד ומכחישה מיחדו: לגבי המיקום של העדים
גם הנאמה, אין לגבי המיקום של פוד יש מין הכחשה - כי הם טוענים
שגם העדים יגם פוד היו בכל כאותו יום ולכן כתוב! המסקנה הן:
(1) המרוש של העדים של פוד: עדים אלו הם בוודאי ולכן עדים בהה לעדים
שהוה מקבל הרשעה, אלו שמין מעורר במשפט אזרחי. וכן העדים הם לטובת
הנתבע ולא נגדו. נמקי לומר שיש לעדים כסיבה לטובת יותר כי מאחו לשלול
ממנו את אמונו לסיבה, אין לכל טעמה גם לפעמים - שכן לא בטא שיוכן
הוה נכנס גם בעדים כסיבה, ובין עדים בוודאים הוא נגד הנתבע ולא לטובתו.
(2) המוגבלה על הדין לגבי פוד: כפי שאמרנו לעיל, כאשר מדובר יש מחלוקת
בין השן (שמעי פהן) לבין קדר החושן. לפי השן העדות מקבלת
גם אם לא לכן תובעים למפה הקודם - אמנם לא ידוע, אולם הוה פוד, ואם
יש לנו כאן מין מקום מקבל (הוכחה בקל, לכו) אל יכול לבוא
לדין. אין לפי הקדר, ההכחשה יוצרת ספק, אשר שלא מאפשר לדיינים להגיע
להריך "נפל" אוטומטית, ויוצר מפסיד בכל מקרה.

סיכום: נגד פוד יש הוכחה קלה שאינה מקיימת את הדרישה הדורשת, וכן
הוא נסיבתית תשה של עד שמשמעו נתונה בספק. אמנם לפוד אין הוכחה טובה
לטובתו (העדים שלו נסיבתי הוצאו), אלא: "המוגבל מחברו עליו הראיה" - ולכן,
הוא ולוגמן אין הוכחה מספיקה, פין הרבה לתובעות. (לפי הקדר:
מבוצע שאלה הספק - בכל העדות המתרחש - פין הרבה לתובעות כל מקרה).

שאלה מס 2:

הנושא של הסוגיה הוא יכולת אישור של הדיון. הרמב"ם אינו מקבל את הראיה
הנסיבתית בדין הנצרתי, אלא הוא קובע חתך לכל של פי שני עדים
יקרים דבר", אשר במקרה שבדין יוצר משהו בהאוכן אישי ("דעתי נוטה להן")
הוא רשאי לפעול על פי דבר, גם אלו ב עדים כשרים. הוא פרשנים של
הרמב"ם שנמצא לפעמים כלל בה רק למקרה, חריגים ושוליים ולא להוכחה מאון
נגלה, פרשנים אלו הסתמשו על הדיבאת שהביאו הרמב"ם - חיוב בשקועה,
ראיה נגד הקצבון, כאשר הוגשו עדים אינם כשאי יהיו מאמינו התפל הנתבע וכו'.

אין הסיבה של הסיבה שלגר פרשנות לו: "אין כן - לגבי הוצאה הוצאה שני עדים" כדי להדגיש שמדובר בתביעה לכלל שיתוף על פי שני עדים נגד הנתבע ממון, ולכן נמצא שהיסוד המשותף מאפשר לדיין לפסוק גם בהודאת ממון בעלה. אלא שבשני עדים כשרים - והדין שאמר אינו יודע הגדר אמיתי מסקרים (אדוש-לא ידיעה אישית) - הדיין מתחייב לפסוק על פיהם.

מהוספה הזאת נוצר למוד על מאמר הרמב"ם בפ"ד לעדות כלל: לפי הרמב"ם לפנים יש מקום לשיקול דעת, אין מושג הוא אדוש ולא יודע, הוא מתחייב לפסוק לפי הכללים הנוקשים - לומר לפי שני עדים כשרים. לא בגלל מהימנות של העדים אלא בגלל שכך צורת הוצאה, בדומה לדיון להאמין לנקבה שמביאה אור ומעבר - לא בגלל מהימנות האור ומעבר - אלא בגלל שיטת צורת הוצאה, בדומה לדיון לקבל עדות על שני עדים כשרים, לומר, פיני עדים [illegible] הכתב, נוצרים כללים כך במהימנות. לכן הרבה מבינים הדברי הם כללים פורמליים שאינם קשורים למהימנות. למשל: עדים הקרובים בה לבה - מה בה משנה שהם הקרובים בה לבה - אין לזה נגיעה לכלל הדין! אלא שהעדים הם בעל מעמד לקבל הגדרה, ויש דרך אחרת של הגדרה שיפוטי, ולכן תלוי בלהקה כלי פסלה פורמליים, בדומה לכללים שלים על שופטים ורבים שיפוטי. (בגלל לבדי הדין בדבר אחד הנמצא אחר כולם).